

KISPESTI HIRLAP

TÁRSADALMI ÉS VEGYESTARTALMU HETILAP.

Megjelenik szombaton.

Előfizetési árak:		FELELŐS SZERKESZTŐ:	FŐMUNKATÁRS:	Hirdetési díjak	
Egész évre	4 forint	HOLBESZ JÓZSEF.	BARTOS GYULA.	Egész oldal	25 frt — kr.
Fél évre	2 " "	KIADÓ:		Fél oldal	14 " "
Negyed évre	1 " "	A LAPTULAJDONOS-BIZOTTSÁG.		Negyed oldal	8 " "
Egyes szám ára 10 krajczár.				Nyolczad oldal	5 " "
— Nyilttér sora 50 kr., Bélyeg-díj 30 krajczár. —				Tizenhatod oldal	2 " 50 "
SZERKESZTŐSÉG:				Legkisebb hirdetés	1 " 20 "
Kispest, Nagy Sándor-utca 45. szám.				KIADÓHIVATAL:	
				Kispest, Nagy Sándor-utca 45. szám.	

Közgyűlés előtt.

Hosszu szünet, nyugalom után újra aktivitásba lép a képviselő-testület, hogy a f. hó 15-én megtartandó rendes közgyűlésen meghozza a közjót előmozdító és biztosító határozatait.

Mint a hivatalos meghívóból kitűnik, az őszi közgyűlés tárgyát a jövő évi költségvetés tárgyalása és a múlt évi zárszámadások felülvizsgálása fogják képezni.

A költségvetéshez, mely annak idején közszemlére ki is volt téve, sem akkor sem most nem kívánunk hozzászólni, nem egyébért, mert a költségvetés magas skálájának beható bírálata nem biztat kedvező kimenetellel az eredményt illetőleg.

Tudva levő dolog, hogy a község-háztartása a pótadóra támaszkodik, mely 45%-os kvótával valóságos Mumusa ház és telettulajdonosainknak.

Ezt az alapot nem bolygatjuk, mert a jelen helyzet és viszonyok között meddő marad minden törekvés, a követelés pedig célhoz nem vezérel.

Ha a képviselő-testület tagjai, a község atyái kik részint a bizalom útján, részint pedig a legnagyobb adófizetéssel jutottak be a mi kis parlamentünkbe, nem tartják kívánatosnak a terhek alól némileg is a felszabadulást, a polgárság közös érdekeit, a közjó megtámogatott

sánczait, nem kívánják a végletekig védelmezni, úgy mi, kik a közbekének vagyunk tudatos előmozdítói, zür-zavart nem fogunk kelteni a különben is zavart életű társadalmunkban.

A sajtó bíráló közege a közélet eseményeinek, uttörője a közhaszonná válható elveknek és reformoknak, de korántsem erőszakos hatalom, mely az adott körülményeket figyelembe sem véve árkon, bokron, csörtet a cél elérésére.

Mi hajszát semmi ellen nem rendezünk, ha az igazság a jelszó, de kiméletlenül ostorozunk, támadunk és sújtunk, ha az ellen cselekszik bárki fia is.

Jelen cikkünk célja a képviselő-testület figyelmét felhívni olyan dolgokra, melyek f. hó 15-én tartandó közgyűlésnek napirendjét bár nem képezik, de égető kérdés megoldását tűzik ki célul.

Ez pedig a többek között a községi ipariskola reformja.

Egy izben jeleztük már, hogy az ipariskolai tanító-testület memorandumot adott be az iskola főtartó hatósághoz az iránt, hogy a korrallal haladva reformálja az ipariskolát és ezzel a modern követelményeknek tegyen eleget.

Ez ideig még a község, mint iskola főtartó, nem vette figyelembe a memorandumot, sőt törődni sem látszik vele, pedig egy olyan ügyet venne védelmébe, egy olyan ügynek lenne szószólója, mely

a saját érdekeit emelné és biztosítaná a leghatékonyabban.

Hogy a f. hó 15-iki közgyűlés tárgysorozatában e pont tárgyal nem kínálkozott volna teljes indoklással, azt hinni sem merjük, sőt egyedül annak tudjuk be elmaradását, hogy az iskola főtartó hatóság teljes tárgyilagossággal és érdemlegesen kívánja az ügyet szőnyegre vinni.

Ha ez igaz, miben nem kételkedünk, úgy a 15-iki közgyűlést követő első gyűlésen fog eldőlni a várva várt megoldás.

Azon biztos reményben, hogy a képviselő-testület az ipariskola iránt érdeklődő figyelemmel viseltetik, már most hozakodunk elő ezzel az ügygyel, melyet találunk olyan fontosnak, hogy vele, mint közügygyel foglalkozzunk és reá a képviselő-testület jóakaró figyelmét felhívjuk.

A memorandum, a midőn reformálni kívánja az iparoktatást, egyúttal az ipariskolai tanítók munka többletével az aránylagos fizetés emelést is magában foglalja.

Ha meggondoljuk, hogy az iparoktatás nem másodrendű kérdése az iparos nemzedék kiművelésének, úgy be kell látnunk, hogy ipariskolás tanítóink fizetése nincs arányban azzal a munkával, melyet elvégezni hivatva vannak.

Az a kijelentés, hogy az iskola

A „KISPESTI HIRLAP” TÁRGZÁJA

Szól a zene . . .

Szól a zene szomoruan, halkán,
Nem tudom mi van ebben a dalban?
Ugy elfogja lelkemet valami,
Oly jó volna valahol zokogni! . .

Szól a zene szomoruan, csendesén,
Fájó könny reszket a két szememben;
Ugy marcangol, ugy gyötör egy érzet:
Mért is nem láttalak előbb téged! . .

Burger Ferencz.

Temetőbe.

Keblem elszorul, valahányszor a temetőbe megyek és mégis úgy vonz oda valami, olyan megmagyarázhatlan, édesen fájó érzés tölti el lelkemet azon gondolatra, hogy egykor engem is az a sors ér, mint azokat odalent, kik oly háboríthatlan alusszák örök álmukat.

Elfogult kebellem nézem a zokogó árvát, a mint rái borul a hideg, érzéktelen hantokra, melyek drága szerető édes anyját takarják; az

anyát, ki szívzaggató jajok közt borul egyetlen szeretett gyermeke sírjára, kit a halál akkor ragadott el tőle, mikor már felserdült ifju volt, egyetlen reménye s öröme és midőn ott kisirta magát, felkeresi a korhadt sírkeresztek közt férje sírját s zokogva panaszoja el új veszteségét; ott zokog, kér, imádkozik összekulesolt kezekkel s mint egy új erőt merítve lecsendesül dult kebele. Mert bár a halottaknak nincs vigasztaló szavok, de az igaz hit fáklyája megvilágítja sötét gyászát s azon édes reménnyel távozik, hogy lesz még viszontlátás. És ez úgy megkönnyíti fájdalmát. Hisz, remél és tűr, míg maga is oda kerül szerettei sorsára.

Ez már úgy van elrendelve, senki sem kerülheti ki a halált, mely válogatás nélkül szedi áldozatait. Hatalmast, szegényt, ifjat, aggot egyaránt, a mint jön, neki az mindegy; ez azon adó, mely alól senki sem vonhatja ki magát, ez közös sorsunk.

De hová térek? hisz én csak egy kis, rövid történelmet akarok elbeszélni, mely a temetőbe játszódtott le.

Most hat éve, épen halottak napján vitt utam keresztül T. falun, hol némi teendőm volt, mi egy napi ottlétemet igényelte s mivel halottak napja volt, nem tudtam ellentállni, hogy lépteimet a temető felé ne irányozzam.

A sövényből font kapu nyitva állt és én

beléptem. Sűrű nedves köd terült el a sírokon, néma csend uralkodott mindenütt az enyészett birodalmában.

Meghatottan álltam meg. Mily ellentéte ez a temető a budapestinek, hol a lámpák ezrei kápráztatják csillogásukkal a szemet, hol halottak napján annyi hű pompa fedti a sírokat, mintha csak egyik a másikán akarna tultenni. Oh mily másképp van ez a falusi temetőben! Ott nem csillognak a lámpák ezrei; a helyet a szemekben ragyognak a gyémántnál fényesebben az igaz fájdalom könnyei. Nem díszíti divatos, drága koszoru a sírokat, hanem a helyett egy kis egyszerű örökzöld koszorut tesz a szeretet a kedves hantokra, melyeken gyöngyként ragyognak a reá hullott könyvek, míg a szívet a fájdalom töviskoronája marcangolja s úgy zokog, úgy imádkozik! Oh itt nem látni mosolygó arcokat; ide csak az jön, a kinek halotta van, hogy a kegyeletet lerója. Imádkozva jön, imádkozva megy, neki szent ez a hely.

Beljebb mentem . . . Gyér világosságot láttam a ködön keresztül törni, arra irányoztam utamat s egészen közel érve megálltam a feszület mellett és szemeim azon irány felé fordítám, honnan a világosság jött.

Egy feketébe öltözött fiatal asszony halvány arczzal, könnytelt szemekkel, mint maga a megtestesült fájdalom, térdelt egy kis sír

fentartó hatóság a munka arányában teljesen méltányosnak tartja a fizetést csak azt látszik bizonyítani, hogy nincs teljes tudatába annak az ügybuzgalomnak, melyet ez a testület úgy egyenkint, mint összesen kifejtett a multban és fokozott erővel fejt ki a jelenben.

A teljes ellenőrzés hiányában keresünk ennek a kijelentésnek forrását, mert tényleg az ipariskola a község mostoha gyermekének tekinthető.

Mig más intézmények a község gyámolításával rohamos haladást mutatnak fel, addig az ipariskola egy oly kényszer intézmény, melynél a község csak a kiadást fájlatja, de annak az életbe való kihatásáról érdemében nem juttat elismerést annak a testületnek, mely a nemzeti missiot átölelő kötelességérzettel, lelkiismeretes munkával magára hagyatva, is halad a kitűzött czélok felé.

Nem bírálgni kívánjuk sem egyik sem másik fél ügyrendjét, csak a méltányosság szempontjából a testület iránt és az ügy érdeméhez kívánunk néhány szóval járulni, hogy a képviselő-testület figyelmét felköltsük a küszöbön álló változás iránt.

A memorandum pontjaival térszűke miatt ez alkalommal nem foglalkozunk, de azt a czélt, mit az iparoktatás kitűzött magának ez uton érhetjük el a legkedvezőbbben.

Ha a község az ipariskolát föltétlen szükségesnek tekinti és érdeklődéssel viseltetik iránta, úgy elvárjuk ennek az ügynek mielőbbi megoldását, mert az iparoktatás kérdése a mai viszonyok között fontosabb a sertésvágóhidnál és még sok egyébnél.

Hisszük és reméljük, hogy az iskola fentartó hatóság nem késik ez ügyben a véghatározatot meghozni, mely az iskola fejlődésére, jövőjére és fontosságára kihatással lesz.

Az állást kereső és a szocializmus.

Lapunk egyik utóbbi számában megjelent, Hága Antal hirlapíró társunk egy fenti című cikkére vonatkozólag, mint szerény nézetünket, a következőket említjük meg, hogy miként lehetne az állást keresőknek, az állás elnyerését megkönnyebbiteni:

Igaza van a cikkírónak, hogy százezerre megy azok száma, kik állás és foglalkozás nélkül tengődnek országunkban s bizony-bizony tenni kellene valamit ezek érdekébe, mielőtt e sokaság a bűn ösvényére lép, mielőtt a ragályos szocializmus martalékvá lesznek, mely ha egyszer beléjük oltódott nehezen — de talán lehetetlen is onnan többé kiirtani.

Még alig néhány évvel ezelőtt, szép hazánkban a szocializmust csak hirtől ismerték és azt sem tudták fán terem-e, vagy villával eszik ezt a szocializmusnak nevezett valamit. Ma már egy fővárosunkban, mint az ország legmesszebb eső kis falucskájában is, ezren és ezren vallják e társadalmat rontó eszmét. Eddig ugyan csak az alsóbb, vagy középosztályba férközött be, de már az előkelő termekbe is kezd befurakodni, igaz, más alakban.

Elismert tény, hogy a szocializmus mindnyájunkra nézve káros, rossz következményeit minden magyar polgár egyenlő részben érzi, ismerje tehát mindenki kötelességének, ennek terjedését és terjesztését, tole telhetőleg megátolni.

A napi és hetilapok eléggé bőven foglalkoznak ezen káros eszmével és küzdenek annak elnyomatása érdekében. Lapunk tisztelt olvasói bizonyára nem egy kiünő író véleményét olvasták már erről. Nem is czélunk, hogy a szocializmusról általánosságban beszéljünk, csak annyiban reflektálunk erre, a mennyiben a szocializmus szoros kapcsolatban van az állást keresőkkel.

Az éhező, a keresetnélküli a legveszedelmesebb szocialista. Igyekezzen tehát mindenki, kinek tehetsége van, az állást keresőt egy állás elnyerésében támogatni, mert ezáltal a szocializmus terjedését és terjesztését csirájában fojtja meg.

Azt mondja továbbá a cikkíró, hogy az állást keresők fontos ügyét első sorban is a törvényhozás hivatott rendezni. Elismerjük ennek helyes voltát és bizonyára soh'sem tesz áldásosabb intézkedést a törvényhozás, mintha ezen

sok ezer szerencsétlen állást kereső kétségbeejtő helyzetén javít, illetve az álláshoz jutást valami módon megkönnyíti. Véleményünk szerint azonban a törvényhozás bármely intézkedése is, még mindig kevés. Az állást adónak kell itt segíteni, ezek könnyítsenek némileg a dolgon és akkor a törvényhozás támogatásával karöltve, segítve lesz az állást keresőkön is.

Hogyan és mikép ennek, száz és száz módja van, a módot mindenki a helyzethez alkalmazza.

Ha az állást adó egy és rossz szokásáról lemond, már ezzel is elősegítette az állást keresőt. Ily rossz szokásról, illetve helytelen eljárásról írunk ide néhány példát és nem egy ily esetet tudnánk dokumentálisan beigazolni. Vannak kivételek is, de sajnos ez nagyon kevés. Kiadóhivatalkunkban éveken át, ezer és ezer betöltendő állás érkezik be és ezek közt is nagyon kevés a kivétel . . .

Általános szokása az állást adónak, ha egy egyént felfogadni óhaj (kivéve a cselédszükségletnél), hogy kérvényeket küldet be a pályázóktól, ezekből kiválasztja a megfelelőbbet és esetleg felfogadja. Ha a felfogadott nem lakik ott helyben, az utiköltséget legtöbb esetben az állást kereső fizeti, pedig ez különösen ha család és butorral is költözködik az leghelytelebb eljárás.

Viszont megfordítva is gondolkoznak sokan, ezeknek ajánlat (kérvény) beküldése nem kell, de megkivánja, hogy a pályázó személyesen mutatkozzék be nála, persze utiköltség megtérítéséről szó sincs. Ily esetben azután lehetséges, hogy 10—20 sőt több pályázó is utazik oda, míg egy megfelelő felfogadtatik, a többi pedig hiába vesztegette idejét és pénzét. Az állást adók illetén eljárása a leghatározottabban elítélendő.

Van olyan eset is, hogy az állást adó hónapokkal a belépés előtt tesz keresleti hirdetést közzé. Az ajánlatok halomszámra érkeznek, de ezek felbontatlanul — néha felbontva, de elintézetlenül — hevernek, míg az állást kereső kétségbeejtő bizonytalanságban várja a boldogító választ.

Egy nem meg felelő ajánlatra választ írni a pályázónak, az ismeretlen dolog az állást adóknál s örüljön egyes állást kereső, ha esetleg beküldött eredeti bizonyítványait bérmentetlen levélbe kapja meg.

mellett s kitörő zokogásközt fuldoklá e szavakat:

— Istenem! Ó ma sem jön el! Öt éve már, hogy várom. Kedves kis gyermekem, édes kis angyalom, de elvagyok hagyatva! Oh Istenem, pedig te tudod, hogy ártatlanul szenvedek! Igen, ő a mi gyermekünk . . .

Megkövületen álltam ott, ereimbe megfagyott a vér. Lehetséges volna? De nem, őh én balga; és ő újra folytatta:

— Henrik oh Henrik; Mivel érdemeltem én meg tőled, hogy ennyire megvetsz? Nem tudódt volna ki ártatlanságom? Hisz én nem voltam hűtlen hozzád, vagy talán, mégis igaz hogy a gazdagok csak szeszélyből s kedvtőlésből, hogy annál regényesebb legyen életük összetörök a szegény leány szivét; keresnek módót arra, hisz a pénz hatalmas, megesküsznek az oltár előtt és az után keresik az ürügyet az elválásra. Oh, de minek panaszolok ez ártatlan kis sirnál és minek szenvedjek tovább! Pihenni vágyom, én édes kis gyermekem, kit atyád megtagadott, mivel kék szemed volt, míg az övé és az enyém fekete. Oh hogy még az is ok az elválásra, hozzád, hozzád vágyom! — és átölelte a kis keresztifát, úgy rit, úgy zokogott.

Közelebb mentem, mellette megálltam. Ő nem vett észre, megszólítottam.

S ő ijedten kapta fel fejét, tétovázva nézett körül s a mint meglátott e szavakkal karolta át térdeimet az örjögő fájdalom és örömkötése közt: — Henrik, oh Henrik!

Őn csalódik: én nem Henrik vagyok.

Megrémülve; egy kis üvegsét szorított göresösen ujjai közt.

De én kicsavartam kezei közül a kis üvegsét, ő pedig ájultan terült el a földön.

Gyors léptekkel sietséggel töretett felénk egy magas alak s midőn meglátta az élettelen nőt a földön elterülve, arca a halálnál fehérebb színt váltott. Engem észre sem látszott venni.

— Helén kedves Helén; Oh, hát már későn jöttem volna? Éledj fel, életem angyala, boldogsága; Henriked kér, esdekel hozzád; tudok mindent, tudom, hogy ártatlan vagy;

Én mélyen megrendülve huzódtam félre a feszület mellé s onnan néztem az történetdöket.

Henrik letérdelt melléje, s forró csókjaival árasztá el az ájultat. — Ébredj, oh ébredj; Vagy én is veled halok. Helén kedves feleségem bocsás meg, térj magadhoz te hű, áldott lélek kit én oly érdemetlenül gyanusítottalak!

Helén magához tért.

Helén, angyali Helénem! Tehát nem ismeresz meg már, Henrikedet, akit félrevezettek,

de a ki most már tud mindent s aki tégedet nem hagy el többé, mert végzetlenül szeret!

— Henrik! Oh mi gonosz álmok! szólt lázasan körültekintve. Te te vagy? Előbb nem ismertelek. Eljöttél mégis és én megakartam halni. Dobod el azt a mérget messzire, melyet elvettél tőlem; vissza adtál az életnek, köszönöm!

— Te félrebeszél, angyalom, beteg vagy, jöjj el e szomorú helyről s eltávoztak.

Én pedig a kezembe tartott mérget messze dobva, szintén távoztam. Ők a ködben nem vettek észre és azt jobb is szerettem.

A mult évben halottak napján ismét arra vitt utam P. falun keresztül. Elmentem ismét a temetőbe; minden úgy volt mint négyévvél ezelőtt még csak a köd sem hiányzott, mily sürűen ereszkedett le a sirookra.

Felkerestem azon sirt, hol Helén életét mentem meg és ez oly jól esett. Midőn a sövénykapun kiléptem, Helén férjével nem messze mellettem haladt el s egy szőszke kis göndör haju gyermeket vezettek, ki szép kis őszi rózsákkal font koszorút vitt kicsi bátyja sirjára.

Engem most sem vettek észre pedig én valék a nő éltének megmentője.

Holbess József,

nyug. plébános és szerkesztő.

Nagyon elharapódzott az a szokás is, hogy az állást adó biztosítékot követel a felfogadottól. Méltányolható az állást adó illetén való kívánsága, ki a saját vagyona biztosítására követeli az óvadékot, de sajnos soknak nem az emberre, hanem az óvadékra van szüksége. A szegény állást kereső nyugodt lélekkel adja főnöke kezébe pénzt, összes vagyonát, a mely esetleg pár nap, hét vagy holnap mulva elvész és arra a keserű tapasztalatra ébred, hogy se pénz, se — állás és ismét állást keresővé lett. — Az ily esetek joggal tehetik elkeseredetté az embert és ezekből válnak azután a legveszedelmesebb szocialisták.

Nem bocsátkozunk bővebb részletekbe e csunya dologban, derék napi és hetilapjaink eléggé megismertetik az óvadékokkal való galád visszaéléseket, de nem mulaszthatjuk itt megemlíteni, hogy a törvényhozás a többek közt ebben összpontosíthatná az állást keresők érdekeinek megvédését, ha törvénnyel megszorítaná az ily biztosítékok átvevőjét, ha a törvény legnagyobb szigorával sujtatták a viszály s ha *készpénzbiztosítékot* csak azok vehetnének egy alkalmazandótól, kik vagyonukkal ezt ellenbiztosítani tudják . . .

Nagy előnye volna továbbá, ugy az állást adó, mint az állást keresőnek, ha a hirlaphirdetéssel jobban megbarátkoznának.

Külföldön a hirdetés mindenütt oly magas színvonalon áll, hogy ezt ugy a legszerényebb viszonyok közt élő, mint a leggazdagabb egyén is, az életben bármily előforduló dologban nélkülözhetlen szöszölőjének tekinti.

Nálunk szinte hűzódznak a hirdetéstől, idegenszerűleg tekintik, nem biznak benne, mint a hogy nem bizik semmi újításban a magyar.

Hála a magyar sajtó áldozatkészségének és odaadó munkásságának, ma már oly elterjedt lapokkal rendelkezünk, hogy ha bármily jellegű keresletet vagy kínálatot óhajtunk a nagyközönség tudomására hozni, egy rövidke hirdetés által, mely esetleg csak pár krajczárba kerül, elérjük azt.

Főtényezőjét képezi tehát — véleményünk szerint, hogy az állást keresők könyebben jussanak álláshoz, azon körülmény is, hogy úgy az állást adók, mint keresők, a lapok hirdetéseit bizalommal vegyék igénybe. — Ne vonakodjanak az állást adók az ajánlati hirdetés elfogadásától, mert az állást keresők ezen ténykedésére nem lehet ezt a közmondást használni; »Jó bornak nem kell czéger« vagyis »Bizonyára hasznavehetetlen mert maga kínálkozik« . . .

Ne idegenkedjék sem az állás adó, sem az állást kereső keresletét, illetve kínálatát közhírré tenni és egyáltalán szüntessék be az állást adók azon rossz szokást, hogy egy alkalmazandó megszerzése iránt ügynökhöz forduljanak.

Az ügynök többé kevésbé befolyással bír az állást adóra s ez utóbbi szentül meg van győződve, hogy az ügynök csakis az ő kívánalmainak megfelelő egyént hoz ajánlatba, pedig ez korántsem szokott így lenni, mert az ügynök azt az egyént pártolja legjobban, ki a legtöbb provisiót adja, — két üdvös dolgot követ tehát azon állást adó, ki nem ügynökhöz fordul. Megmenti az állástkeresőt egy esetleg horribilis összegű provisió megfizetésétől és — a mi a fődolog, maga is megbízható és megfelelő egyént alkalmaz; mert ennek felfogadására nem befolyásolta senki.

Sok eset volt már arra is, hogy egy ügynök által ajánlott egyén rövid, talán 2—3 hét mulva különözök okok miatt, kénytelen volt helyét elhagyni és akkor az ügynöknek adott provisiója kárba vészett, mert hiába követelné vissza azt az ügynöktől, ez rá sem hederit többé.

Az ily szerencsétlenekből válnak ismét a legveszedelmesebb szocialisták, az elkeseredés, az újabb helynéküliség, esetleg a nélkülözés beköszöntése, mindmegannyi erős alkalom arra hogy gyűlölté tegyék előtte a tőkét, meghasonlásba hozzák véle a törvényt.

Számos ily poruljárt egyén bolyong utcáinkon s bizony nem lehetetlenség, hogy egyik-másik s mindég több és több hasonló bajban szenvedő találkozik, illetve csoportosul és kész a — veszedelem.

Ennek létrejöttét mindenkinek töle telhetőleg meggátolni kötelesség, mert így megszabadulunk a szocializmus rossz eszméjét terjesztő tömeg legnagyobb és legveszedelmesebb részétől.

Tenni kell valamit, mert ha nem teszünk, nem is várhatunk semmit . . .

Gerő Mór

a „M. K. U.” szerkesztője

Lapunk kiadóvállalata egy nagyobb akció létesítésén fáradozik, melynek főcélja az állástkeresők helyzetén javítani, de hivatásának csak akkor felelhet meg tökéletesen, ha a nagyközönség is viszonttámogatja. Lapunk mostani számából az ország összes birtokosainak, bérlőinek, a kereskedők, gyárosok és intézetek nagy részének küldünk egy-egy példányt mutatványul és külön körlevélben, de ezen a helyen is tisztelettel felkérjük, hogy az üresedésbe jövő állásokat kiadóhivatalunkban bejelenteni sziveskedjenek, hol azok pontos betöltéséről *teljesen díjtalanul gondoskodva lesz.*

Kiadóhivatalunk továbbá elhatározta, hogy lehetőleg 1898. január 1-től lapunkat 3-szor jelenteti meg, mely körölmény bizonyára nagy előnye lesz az állást keresőknek s daczára annak, hogy közérdekű lapunkat így is csak igazán nagy áldozatok árán tudjuk fentartani, a jelenlegi előfizetési áraink megmaradnak akkor is, ha lapunk háromszor jelenik meg havonta.

Kérjük végül az állást adó urakat, hogy lapunkat adandó alkalommal igénybe venni és a csekély előfizetési díjjal vállalatunkat célja elérésében viszonttámogatni sziveskedjenek

A „Magyar Köszövitő Ujság”

szerk. és kiadóhivatala

Budapest, VII., Akácfa-utca 4. sz.

Szerkesztőségi jegyzet. E cikket a „Magyar Köszövitő Ujság” szerkesztősége megkeresése folytán adjuk.

HIRES.

A »Polgári Kör« ülése.

A helybeli »Polgári Kör« f. hó 9-én kedden esti 8 órákor választmányi ülést tart, melyre a t. tagokat ez uton is meghívja és minél nagyobb számu megjelenésre kéri az elnökség.

Már megint a vasút.

A helyi érdekű vasút intézősége mindig talál fel valami újat, melylyel az utazó közönséget meglepi. A minap is a ludovikai várótermet az esti órákban ázsiai sötétséggel látta el, ugy, hogy az utazó közönség botorkálva tyukszem operációk között volt kénytelen a váróterem kényelmes padjait elfoglalni és ezzel a várakozó időt elszórakozni. E helyen szólalunk fel ez újabb meglepetés ellen és tiltakozással ajánljuk figyelmébe a vasuti intézőségnek ezt a méltán nevezhető ázsiai állapotokat.

A holtak birodalmában.

Borongos hideg őszi napon ment végbe az élők zarándoklása a holtak birodalmába. A sirhantokat elborították a kegyeletes megemlé-

kezés szomorú jelképei a sötét koszorúk, melyeken ott rezgett a bánat harmatja: a keserű könnyecsek. Szomorú hangulat nehezedett a lelkekre, mély sóhaj szakadt föl a siránkozó lelkekből. A mult varázsolódott elő néhány órára, hogy gyötörjön, kinozzon a változhatatlan fájdalmas gondolatával. Egyik helyen az anya könnyei áztatták a hideg sirhantot, más helyen a gyermek zokogott a legdrágább göröngyök felett, mely egy világot temetett maga alá: multat jelent és jövőt. A hideg szemlelőt is megindította e fájdalmas kép, mely e napon feltárult a temető csendes birodalmában, könyet lopva szemébe: a részvét adóját. Elmult az ő ünnepek, újra siri csönd takarja a szomorúság birodalmát. Az élet orsója pedig forog tovább, míg el nem jön az idő, midőn az enyészet karja reá nem nehezül és zajtalan lesz az örök nyugalomban.

A »Nőegylet« ajándéka a szegény iskolás gyermekeknek.

A »Kispesti Jótékony Nőegylet,« mely az újabb időben oly szépen ébred missiójának tudatára, egy humanus cselekedettel gazdagította jó hírnevét, a helybeli állami iskolák szegény növendékei részére ajándékozván 17 forint értékben tankönyveket. A nemés tett önmagát dicséri.

Temető bekerítés.

A helybeli izraelita hitközség részére kihasított temetőt e hét derekán kerítették be teljesen. A bekerítés szép összegbe került, melynek egy része adakozások útján gyűlt be. A még fedezetre váró összeget a hitközség saját pénztárából fogja utalványozni.

Meghívó.

Az ágostai hitvallású evangélikus hitsorosoknak ez uton is becses tudomására hozatik, hogy 1897. évi november hó 7-én délután 3 órákor a fő-utcza tanteremben isteni tisztelet s fontos ügyben közgyűlés lesz. Kispest, 1897. november hó 1-én. A presbyterium.

A folyó év építkezései.

A folyó évben januártól november hóig 300 építkezésre adott engedélyt a községi előjáróság. E szám eléggé jelzi községünk gyors kiépülését, mely az eddig figyelembe sem vett területen kezd fokozott erővel megindulni. Ezen bejelentett és engedélyezett építkezés mellett bizonyára 200 olyan építkezés is történt, melyről tudomása sincs az előjáróságnak, bár örömmel kell kijelentünk, hogy a községi ellenőrzés a legnagyobb apparattal működik és csak ennek a lelkiismeretes ügybuzgalomnak köszönhető, hogy nagyobb számarányt nem tüntetnek föl a kontárok által suttyomban emelt épületek.

A nagy nap.

Ma délután lesz a Rudolf sorsjegyeknek sorsolása a megyeház nagytermében. Sok terminus után végre eljött ez a nap is, melyet szorongatott kebellet vártak mindazok, kik sorsjegyeket vásároltak. Hogy kit ér a szerencse, azt a közel jövő takarja még, de mire leáldozik a nap, már a szerencsekerék befejezte pályafutását örömet és csalódást okozva egyaránt. A sorsolás eredményét jövő számunkban teljes egészében hozni fogjuk.

Szerencsétlenség.

A személyszállító kis vasutnak újabb áldozata esett vasárnap a délutáni órákban. A vonat ugyanis elütött egy kocsit, mely a sineken igyekezett keresztül jutni. A kocsin az apa és 9 éves fia ült, kik a balesetnek áldozatul estek. A vonat a lovakon keresztül gázolva, a

fiut agyonzúzta, míg az apa mindkét lábán törést szenvedett. A szerencsétlenséget a nagy köd okozta, melynek folytán a szerencsétlenül jártak a vonat érkezését nem látták. Mulasztás illeti az esetben a gépészt is, ha az átjárónál nem sipolt, mert talán ez lehet az oka a végzetes balesetnek. A vizsgálatot megindították.

Tűz.

A lefolyt héten községünkben újra felütötte fejét a vörös kakas. A korai délutáni órákban a kis kaliberű mozsár-ágyu a tűztoronyról tüzet jelzett. Az utcák csöndjét hirtelen élénkség váltotta fel s mindenki a tűz után kérdezősködve sietett a helyszínre. A tűz a Herbacsek fatelepe előtti téren támadt, hol a Kiss Antal asztalos által bérelt és Herbacsek tulajdonát képező kis faházikó égett porig, élr emészte a benne levő szécszámokat is, melyből csak egy gyalupadot lehetett megmenteni, azt is majdnem végzetes kimenettel, mert Ditrich János tanoncz, ki mestere szerszámaival igyekezett megmenteni, súlyos égési sebeket kapott jobb karján, melyet nyomban ápolás alá vettek. A tüzet az okozhatta, hogy az égő kályhából zsarátnok eshetett ki, melytől a műhelyben felhalmozott forgács lobbort vetett. Tűzoltóink bár derekasan látták a munkához, a tüzet csak terjedésében tudták fékezni, míg az épület teljesen az emésztő lángok martalékává vált. Az épület mint halljuk, nem volt biztosítva. A kár mindkét félre jelentékeny.

Az elnapolt egyháztanács ülés.

Az egyháztanács ülése, mely a múlt hó 30-ára lett egybe hívva, közbe jött akadály folytán halasztást szenvedett. Többek felszólalására e helyen is kifejezést adunk azon kérelemnek, hogy hasonló esetben a tagok kellő időben értesítsenek, nehogy hiába fáradjanak el a kijelölt gyülekezési helyre.

Imre napja.

Winkler Imrét, az állami elemi iskolák igazgatóját szép emléktárgyakkal lepték meg kartársai és tanítványai neve napja alkalmából. A tantestület nevében a kispesti tanítók neszтора *Korányi József* üdvözölte szép szavakban az ünnepeltet, melyre meghatottan válaszolt. A szeretetteljes baráti megemlékezéssel kapcsolatban az ünnepelt kedves családi körében magyáros lakoma volt, mely néhány órán keresztül derült hangulatban tartotta a jelenvoltakat. Részünkről is fogadjuk az ünnepelt őszinte jókívánatainkat, melyekhez azt hisszük hozzá csatolhatjuk olvasóinkét is.

Műkedvelői előadás.

A f. hó 3-án tartott nőegyleti választmányi ülés a szegény gyermekek felruházásának javára műkedvelői előadás rendezését határozta el, melynek próbáit már a közel napokban megkezdik. E gyűlés határozatai közül különösen kiemelkedik egy segélyezés, mely 60 forintnyi évi összeggel támogat egy szegény özvegy asszonyt. Az ülés a folyó ügyek tárgyalása után, elnöknő életével ért véget.

Rendkívüli közgyűlés.

Lapunk zártakor értesülünk a következő Meghívóról, mely f. hó 8-án hétfőn d. u. 3 órára rendkívüli közgyűlésre hívja össze a község atyáit.

A közgyűlés tárgysorozata a következő:

1. Vadászati jog bérbeadási szerződés jóváhagyása.
2. Pataschek Ferencz bérkocsis iparengedélye.
3. Az ürütelek kihordása tárgyabani szabályrendelet.

4. Diamant Adolf ajánlata az ürütelek kihordása tárgyában.

5. Villamos világítás és erőátvitel tárgyabani két ajánlat bemutatása.

6. Közvägöhídi javítások és átalakításokra szükséges összeg utalványozása.

7. A közigazgatási és adóügyosztálynál szükségessé vált két munkaerő alkalmazása és illetményének megállapítása.

8. Az adó összeírásnál közreműködő esküdtek díjazása.

9. Községi rendőrök fizetés javítás iránti kérvénye.

10. Kelemen Aladár végrehajtó fizetés javítás iránti kérvénye.

11. Marikovszky Kálmán lakbérfelemelése iránti kérvénye.

12. Dr. Nagy Károly községi orvos kérvénye lakbér megállapítása tárgyában.

13. Gesztesi Miksa lakbér felemelése tárgyában szabályrendelet módosítása.

14. Ács László községi bíró fizetés felemelése tárgyában szabályrendelet módosítása.

Utószemle.

A kik bármi okból a közös hadsereg, mint a honvédségi ellenőrzési szemléken nem jelentek meg, f. évi november hó 17-től 27-ig mindenkor délelőtt utószemlén jelentkezhetnek a budapesti fegyvergyári laktanyában.

Közönség köréből.

Bucsu-szó.

Az őszinte tisztelet és szeretet nyilvánításával bucsuzom Kispeszt n. b. közönségétől. Kérem csekély személyemet emléktükben megtartani.

Schláger Árpád.

s. l elkész.

A »Kispesti Jótékony Nőegylet« érdemes

Elnökségének.

Azon humanus cselekedetért, melylyel a helybeli »Jótékony Nőegylet« a szegény iskolás gyermekek iránt azzal viseltetett, hogy 15 frt. értékben iskolai könyveket bocsájtott szétosztás végett rendelkezésemre, nyilvánosság előtt midőn köszönetet mondok, nem mulaszthatom el egyszerűs mint a Teremtő áldását kérni a Nőegylet buzgó jövő működésére.

Kispeszt, 1897. november 4-én.

Winkler Imre.

áll. el. isk. igazgató.

Naptárak kaphatók

az

Első Kispesti Könyvnyomdában.

Pénzkölcsönt 4 $\frac{1}{2}$ %-ra

kispesti házakra kaphat mindenki,

ki telekkönyvi kivonatot és házbérvallomási
ivet szolgáltat át.

Pénzelőleg nem fogadtatik el.

Bővebbet naponként déli 12—2 óra között

Augner Edénél,

KŐBÁNYÁN, Bányatér 2. szám.

Az új templom átellenében.